

פ"א עמ' א': הגמ' דרשה את המילה "אדמתך" שנאמרה לגבי ביכורים "למעוטי אדמת עכו"ם". אגב כך נכנסו תוס' ד"ה למעוטי למחלוקת ר"ת ור"י האם גר יכול להגיד "לאבותינו" בכל מקום שצריך להגיד למשל: ברכת המזון "על שהנחלת לאבותינו". תוס' הביאו ראיות לכאן ולכאן והם מסוכמים כדלהלן:

ר"ת: גר לא מזמן, שלא יכול לומר "שהנחלת לאבותינו"
ר"י: "לאבותינו" - יכול לומר, "לתת לנו" - לא יכול לומר

הוכחה לר"ת
ר"י: לא קי"ל כההיא משנה אלא כהירושלמי

ר"ת: זה משבשתא, שאיך יוכל לומר "ארמי אוכד אבי" וכו'?!
ר"י: גר מזמן ואומר "לאבותינו" (הגר שבירושלמי צ"ל בגר מבני קיני ומשום דכתיב "לתת לנו" וגר רגיל לא קיבל חלק בארץ)

ר"ת: איירי שאמו מישראל ששייך "לאבותינו" ולא "לתת לנו" חוץ מבני קיני
הוכחה לר"י

ר"ת: פליגא אתוספתא דביכורים
ר"י: דווקא מבני קיני שיכולים לומר "לאבותינו" ואפי' שאין אימו מישראל והחידוש שהו"א שלא יתייפה כוחו יותר מאימו שמביאה ולא קוראת

מתני': אלו מביאין ולא קוראין הגר לפי שאינו יכול לומר "אשר נשבעת לאבותינו לתת לנו" וכ"ה במכות יט.

מתני': כשהוא מתפלל... אלוקי אבות ישראל וכשהוא מתפלל בבהכ"נ אומר אלוקי אבותיכם ואם הייתה אמו מישראל אומר אלוקי אבותינו

ירושלמי: תני בשם ר"י גר מביא וקורא דאמר קרא "כי אב המון גוים נתתיך"... מכאן ואילך לכל הגוים. ריב"ל אמר הלכה כר"י... ר' אבהו ואורי כר"י

תוספתא דביכורים: ר"י אומר כל הגרים מביאים ואינם קורין ובני קני חותן משה מביאין וקורין

מתני' דביכורים: בזמן שאימו מישראל מביא וקורא